

ЗОБОВ'ЯЗАТИ КОМСОМОЛЬСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ, РАЙКОМИ, ОБКОМИ, КРАЙКОМИ КОМСОМОЛУ, ЦК ЛКСМ СОЮЗНИХ РЕСПУБЛІК ПОЛІПШИТИ ІДЕЙНЕ ВИХОВАННЯ КОМСОМОЛЬЦІВ, ЮНАКІВ ТА ДІВЧАТ. УСІ ЗАСОБИ МАСОВОЇ ПОЛІТИЧНОЇ РОБОТИ ПОВИННІ БУТИ СПРЯМОВАНІ НА ПІДНЕСЕННЯ ТРУДОВОЇ І ПОЛІТИЧНОЇ АКТИВНОСТІ МОЛОДІ У ВИРІШЕННІ ЗАВДАНЬ, ПОСТАВЛЕНИХ СІЧНЕВИМ ПЛЕНУМОМ ЦК КПРС.

(Із постанови ІХ Пленуму ЦК ВЛКСМ).

Пленум ЦК ЛКСМУ

15 лютого відкрився ХІІІ пленум ЦК ЛКСМУ України. У великому залі Палацу спорту зібралися комсомольські працівники, секретарі обкомів, райкомів ЛКСМУ, первинних комсомольських організацій, прославлені майстри сільськогосподарського виробництва, молоді хлібороби, тваринники, механізатори, вчені, агрономи, зоотехніки, інженери, меліоратори, студенти сільськогосподарських вузів — усього понад 10 тисяч чоловік.

Присутні також відповідальні працівники ЦК КП України, ЦК ЛКСМУ, ряду міністерств, відомств та інших організацій.

В роботі пленуму беруть участь керівники Комуністичної партії та уряду України товариші І. П. Казанець, Д. С. Коротченко, М. В. Підгорний, І. С. Сенін, М. Д. Бубновський, перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов.

На порядку денному пленуму — питання про підсумки роботи січневого Пленуму ЦК КПРС, січневого Пленуму ЦК КП України і ІХ пленуму ЦК ВЛКСМ та завдання комсомольських організацій республіки у здійсненні заходів по дальшому розвитку сільського господарства. З доповіддю виступив перший секретар ЦК ЛКСМУ Ю. Н. Єльченко.

Доповідач докладно охарактеризував історичні рішення січневого Пленуму ЦК КПРС, зупинився на завданнях, які стоять перед комсомольцями та молоддю республіки у боротьбі за збільшення виробництва продуктів землеробства і тваринництва, виконанні зобов'язань, взятих молодими трудівниками колгоспів, радгоспів та РТС України.

Почалося обговорення доповіді.

Делегати Пленуму в інституті

14 лютого в актовому залі нашого інституту відбулася зустріч студентів з делегатами пленуму ЦК ЛКСМУ, комсомольцями Станіславської області. Наші гості розповіли про досягнення комсомольців Станіславської області у сільському господарстві, студенти інституту — про свої успіхи у навчанні і роботі. Цікавою, змістовною була ця зустріч! Трудівники села, комсомольці і молоді, натхнені історичними рішеннями січневого Пленуму ЦК КПРС, зобов'язалися в 1961 році різко збільшити виробництво зерна і продукції тваринництва.

— Комсомольці Станіслав-

щини, як і всі комсомольці України, прикладають всі зусилля для того, щоб порадувати Батьківщину новими трудовими успіхами у сільському господарстві, — сказав механізатор колгоспу ім. Довбуша тов. Сметанчук.

На закінчення зустрічі відбувся концерт студентів інституту, який пройшов з великим піднесенням.

Бажаємо вам успіхів, друзі! Будемо кріпити міць нашої країни новими трудовими перемогами.

В. БОНДАР,
студент І курсу
педагогічного факультету

ПАТРИС ЛУМУМБА—ГЕРОЙ КОНГО

У ці дні телеграф, радіо, газети всього світу знову і знову повторюють ім'я Патріса Лумумби, вбивство якого сколихнуло все передове людство.

Хто такий Лумумба? За яку справу він боровся і віддав своє життя?

Лумумба народився в 1925 році в конголезькій провінції Касаї. Після закінчення середньої школи він працює в різних містах колишнього Бельгійського Конго — від поштового службовця до заступника директора заводу. Одночасно виступав в газетах із статтями про тяжку долю конголезького народу.

В 1959 році Лумумба завершує створення партії Національний рух Конго, яка послідовно бореться за національну незалежність країни. Бельгійсь-

кі колонізатори двічі кидають Лумумбу в тюрму, але його популярність у народі така велика, що Брюссель змушений дати наказ про звільнення.

Після того, як конголезький народ добився незалежності, Патріс Лумумба стає прем'єр-міністром Республіки Конго. Перебуваючи на цій високій урядовій посаді, Лумумба віддавав усі свої сили зміцненню молодій республіки, боротьбі з агентами імперіалістів — зрадниками свого народу.

Підлі найманці колонізаторів убили Лумумбу, але його справу не можна вбити. Ім'я Лумумби мобілізує конголезький народ на боротьбу за свободу і незалежність. І в цій боротьбі конголезький народ дістане підтримку всіх чесних людей світу.

ЗА ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ О. М. ГОРЬКОГО

№ 6
(140)

17

лютого

1961 року
ПОНЕДІЛОК
Ціна 1 коп.

ЗВЕЗДНАЯ ЭРА

Умы упорных, держающих
Сокращают дистанции.
С новой победой, товарищи,
Творцы межпланетной станции!

Мы ждем золотые руки,
Хоть лично не знаем Вас.
Триумф советской науки
В сообщении ТАСС.

Какою измеришь мерой
Силу пролетариата?
Здравствуй, планета Венера,
Дымкою легкой объята!

Шире распахивай двери.
На вымпеле нашем — герб.
Тебе понравится — верю —
Молот рабочий и серп.

Небо сегодня чисто.
Утро. Работа зовет.
Живут на земле коммунисты,
Очень упорный народ.

Они ненавидят косность
И верят в свою мечту.
Освоение космоса
Им вполне по плечу.

Встречай же посланца, Венера!
Он — первый, он — пионер.
Новую — звездную — эру
Начал СССР!

В. ТАТАЕВ.

НАМ ПИШУТЬ

ЩИРЕ СПАСИБИ

Ми, випускники заочного відділу фізико-математичного факультету, закінчивши в цьому році інститут, безмежно раді з цієї значної події в нашому житті. Висловлюємо велику подяку дирекції інституту і особливо керівництву заочного відділу, які створили нам нормальні умови для успішного навчання. Ми одержували висококваліфіковані консультації, методичні вказівки, відчували постійну турботу про нас. Викладачі В. Кухар, М. Шкіль, З. Різниченко, Л. Сергеева багато сил і зусиль, не рахуючись з часом і можливостями, віддали для того, щоб ми одержали міцні, ґрунтовні знання з свого фаху. Велике вам спасибі, шановні товариші! Ваша вишуканість, вміння донести свої знання, послідовність у роботі дали змогу нам опанувати матеріал з основних предметів своєї спеціальності. Ми пишаємося тим, що нашою працею керували такі сумлінні і добросовісні викладачі. Обіцяємо бути вашими гідними учнями, вчителями молодого підростаючого покоління будівників комуністичного суспільства.

**Л. ДЕДУХ,
М. СТЕПЕНКО,
Т. ЯРОСЛАВСЬКА.**

Дитяча музикальна

Більше двох років працює щонеділі дитяча музикальна студія в нашому інституті. В ній навчається понад 180 учнів шкіл міста й області. Вони розділені на чотири колективи відповідно до віку учнів. За ними закріплені окремі студенти мовно-літературного факультету, які в перші дві години дають своїм вихованцям уроки музикальної грамоти, навчають хорового співу.

Після цього діти розходяться по студентських аудиторіях, де відбуваються індивідуальні заняття з баяну, фортепіано, скрипки, народних інструментів. Добре працюють студенти Ж. Жолдак, Л. Височинська, А. Дусь, Е. Онищенко (ІІІ курс), Г. Семиколенова (IV курс), Л. Потривай, О. Седченко (I курс) і інші.

Роботу студентів контролюють викладачі кафедри музики, зокрема О. Щербакова, І. Сабліна, П. Чоботарьова, А. Панкевич, М. Дрига. Вони навчають учнів, дають консультації студентам.

— Наша студія, — говорить директор її, студент ІІІ курсу Юрій Юцевич, — не ставить перед собою завдання детально вивчення музики школярами. Ми прагнемо дати їм найелементарніші знання з музграмоти, прищепити любов до музики — цього чудового виду мистецтва. Разом з тим студенти російського відділу, працюючи в студії, набувають умінь і навичок, необхідних для майбутніх викладачів музики і співів.

Наш кор.

Виступають учасники дитячої студії...

Фото В. Шкардуна.

І так і є...

Таких, як студентка Ніна Юрченко, в нашому інституті багато: відвідують лекції, готуються до семінарів, користуються послугами кабінетів, бібліотекою, одержують стипендію...

Але мало таких, що грають на віолончелі... Ще менше тих, хто не дорожить честю комсомольця, проїзні квитки береже краще, ніж комсомольські. Може це тому, що загублений проїзний не поновлюється, а комсомольський, на жаль... На це Ніна каже так: — Ви знаєте, як зараз пам'ятаю, що паспорт, студентський квиток я виклала з папки, а от чи виклала комсомольський, не пригадую.

Вона, бачите, поспішала на вечір відпочинку в інститут цивільного флоту (хіба ж тоді було до комсомольського квитка?). Як би там не було, а квитка нема, пропав. Зараз вона переживає. Справді, кому приємно чекати засідання комітету комсомолу, де розглядатимуть пи-

тання про втрату комсомольського квитка. Дівчина, здається, більше переживає від того, що її чекає в майбутньому, ніж сам факт втрати комсомольського документа.

Тепер про віолончель. Ніна грала на цьому інструменті в складі вокально-інструментального ансамблю під керівництвом викладача В. Лапченка. Але це було тоді, коли ансамбль користувався успіхом. Тепер вона там не буває, бо самодіяльний колектив (певне, через таких, як Ніна, учасників) переживає кризу.

Такі факти не поодинокі в нашій комсомольській організації. Факультетським бюро необхідно більше приділяти уваги організаційній роботі на курсі, у групах, щоб порушення комсомольської дисципліни не констатувати, як це часто буває, а попереджувати.

В. БОНДАР,
секретар комітету ЛКСМУ.

Колись у селі Вацях на Полтавщині була 3-річна школа. Мала вона три кімнати: в одній вчилися діти 1, 2, 3 класів, у другій жив учитель, в третій розміщався «сторожка». Як і діти, вчитель жив погано — часто доводилося йому перебиватися тільки хлібом і водою. У цій школі вчився І. В. Колодій, колишній викладач нашого інституту, нині пенсіонер. Тільки за радянської влади вдалося йому вийти на широку дорогу освіти, стати кандидатом наук.

Проте й тепер, на схилі своїх літ, І. В. Колодій не пориває зв'язків із своїм рідним селом і школою, де він вчився. Перебуваючи там у минулому році, І. В. Колодій був вражений змінами, які сталися на його батьківщині. Красиві будинки школи-десятирічки, навколо якої розкинувся великий сад, майстерні з найновішим устаткуванням, світлі, просторі класи, велика шкільна земельна ділянка — ось що побачив він на рідній землі. А найголовніше — це учні. Вони зовсім не схожі на тих дітей, яких пам'ятає він з свого дитинства. Веселі, життєрадісні, повні сил і дерзання, безмежно щасливі, з вірою у прекрасне майбутнє —

такими стали учні в с. Вацях, як і в усіх школах нашої країни. Дивлячись на них, Іван Васильович з гіркотою пригадує своє сумне дитинство. Ні, краще не ворухити старе! Минулося навки. Приємно думати про сучасне, адже в зростання і процвітання школи в його рідному селі він доклав немало і своїх сил.

Неодноразово приїжджаючи сюди, Іван Васильович виступав з лекціями перед учнями, вчителями школи, перед колгоспниками, допомагає їм у роботі. Коли йому стало відомо, що у фізичному кабінеті не вистачає необхідних приладів, а також інструментів у музичному гуртку, він вислав школі кілька тисяч карбованців, за які було придбано деяку апаратуру, а також піаніно. Не припиняються зв'язки І. В. Колодія з односельчанами і тепер. Він листується з своїми земляками, чим може — допомагає. В цьому його посильний внесок у загальну справу виховання підрастаючого покоління.

На фото: І. В. Колодій серед учнів Вацяхської середньої школи.

Наш. кор.

На зимові канікули я в складі студентів їздив до Москви. За час нашого перебування в столиці ми побачили багато цікавого. Студенти нашого інституту відвідали визначні місця, пам'ятники історії російського народу, музеї, побачили величезний університет, невмирущі скарби Третьяковської галереї, Останкіно — пам'ятник кріпакам-майстрам, їхній талановитості і умільству, та багато іншого чудового і прекрасного.

У гуртожитку МДПІ ім. В. І. Леніна, де нас гостинно прийняли, я познайомився із студентом І курсу історико-філологічного факультету Віктором Тихомировим. Народився він у Сибірі, закінчив спочатку 8 класів, потім працював на лісорозробках, у редакції газети, де й були надруковані його перші вірші. Нелегко довелося юнакові, але потім до знань, до літератури дав йому змогу перебороти всі труднощі. Віктор став студентом.

Ми з ним міцно подружилися. Разом ходили по вулицях столиці, бували в кіно, театрі. Багато цікавого про рідне місто розповів мені Віктор, а коли ми прощалися, то подарував мені на пам'ять вірш. Ось він:

Вы недолго были в столице,
Но за этот короткий срок
С вами я успел подружиться,
Как другой бы, пожалуй,
не смог.

И пускай не цвели каштаны,
Были голые тополя,
Вы смотрели Москву

неустанно
До зажжения звезд Кремля.

Хорошо, что вы с Украины
Привезли столько песен
для нас.

Помню: пели вы «Верховину»
И хороший «Киевский
вальс».

Ветер флаги дружбы
полощет...
Говорю «До свиданья»,
друзья мои.
Поезжайте, привет передайте
Всем студентам КГПИ.

Прийміть же, товариші, щире привітання від мого друга з Москви.

В. БЕЛЬДІЙ.

Хоч сніг скрипучий край
села —
Не чув, коли ти підійшла.
Моя сніжиночко легка,
У кого ще хода така?
Чи то, веснянко, тане сніг,
Торкнувшись ледве ніг
твоїх?

Знов розлука, цілий рік...
Та у мене віра є:
Уст твоїх вишневий сік
Ще міцніше вирає.

Як сніжинка, ніжна ти,
легка.
Та чому ж така холодна
з ним?
Ти ж розтала в серці
юнака,
І теплом забила
весняним.

Ні, я вірю: вмирає людина,
Та живе її вічно душа:
Чи в укладених міцно
цеглинах,
Чи у музиці, чи у картинах,
Чи в цвітінні садка,
чи в віршах.

Не димок то над поїздом
вивсь,
То хустинка, якою колись
Я махати журливо почав,
Коли вперше село
залишав..
А тепер як побачу димок,
Затріпоче душа від думок,
Хоч би де і коли не було,
А завжди про село,
про село.

Т. Г. Шевченко і чехи

Творчість Т. Г. Шевченка, яка стала надбанням світової культури, давно привертала і привертає увагу читачів далеко за межами нашої Вітчизни, особливо слов'янських народів — чехів, словаків, болгар, поляків тощо.

Велика популярність Шевченка пояснюється в значній мірі тим, що в його творчості органічно поєднуються національні і загальнолюдські мотиви.

Великий Кобзар був співцем дружби народів. У розквіті своїх творчих сил Т. Г. Шевченко глибоко зацікавився історією чеського народу, його боротьбою за свободу. Цей інтерес українського співця до чеського народу, його історії і особливо його волелюбних прагнень підсилювався болісним усвідомленням того важкого соціального і національного гніту, під яким стогнала рідна йому Україна. Саме це й надихнуло Шевченка створити поему «Єретик», яка є одним з найкращих поетичних творів у світовій літературі про великого чеського мученика-борця Івана Гуса і присвячена одному з видатних поборників слов'янського єднання — П. І. Шафаріку.

Починаючи з 1848 року, передові чеські літератори намагалися сплатити українському співцеві свій великий борг.

Вперше ознайомилися чехи з Шевченком у 1845 році, зокрема з його творами «Гамалія», «Тризна», «Гайдамаки». А вже у 1848 р. в чеській пресі з'являється перша стаття про «мученика за свободу русинських справ». У той час, як царське самодержавство жорстоко переслідувало Т. Г. Шевченка, забороняючи його твори, чеська громадськість давала високу позитивну оцінку політично загостреній поезії Великого Кобзаря.

Цілий ряд статей як чеських авторів (Вацлав Дундер, Йозеф Первольт, пізніше Я. Гудца і ін.), так і польських (К. Батаглія, Л. Совінський та ін.), дедалі зростаюча кількість перекладів творів Т. Г. Шевченка, починаючи з «Івана Підкови», здійсненого ще за життя поета (1860 р.) Йозефом Первольтфом, і кінчаючи сучасними перекладами, що здійснюються в значно більшій кількості та систематично друкуються і в періодичній пресі, і з'являються окремими виданнями, ряд нарисів про життя і творчість поета є яскравим свідченням того, як високо цінують чехи нашого великого співця.

Заслугує на увагу той факт, що саме в 1876 році, коли царське самодержавство видало горезвісний «указ» про заборону української літератури, в Празі в друкарні Ржегоржа виходить двотомне (найповніше на той час) видання «Кобзаря» Шевченка, до якого ввійшли також і політичні поеми.

Але особливу популярність здобула творчість Шевченка в соціалістичній Чехословаччині.

Перша післявоєнна збірка поезій Шевченка (1946 р.), поема «Художник» (1950 р.), поема «Гайдамаки» і ще одна збірка творів (1951 р.), «Кобзар» (1953 р.), «Назар Стодоля» (1958 р.) — такий далеко не повний перелік творів українського співця, що вийшли чеською мовою в останній час.

Творчість Шевченка досліджують тепер не окремі любители українського слова, а ціла плеяда молодих шевченкознавців, більшість яких вихованці Празького університету.

Великий поборник дружби слов'янських народів, Т. Г. Шевченко з кожним роком дедалі глибше входить у чеську літературу, а його спадщина стає ще ближчою всьому чеському народові.

О. КАРДАШ.

На фото: група студентів з Пряшівщини (Чехословацька Соціалістична Республіка), які закінчили мовно-літературний факультет нашого інституту у 1959/60 навчальному році. Перед від'їздом на батьківщину вони вирішили сфотографуватися разом із своїми викладачами біля пам'ятника Т. Г. Шевченку.

Редактор О. КАРДАШ.

А ЗМІНИ ПОТРІБНІ

Скажемо одразу: про це вже писали. Раділи з приводу відкриття інститутської їдальні три роки тому, потім висловлювали незадоволення по черзі: розпорядком її роботи, обслуговуванням, готуванням страв, запахами тощо. На сьогодні все це обридло, бо, після деякого поліпшення роботи, інститутська їдальня не задовольняє наших потреб. Скорочується і до того короткий робочий день її працівників, зменшується, стає ще більш одноманітним меню, погіршується якість страв. Зате, з другого боку, зростає кількість сварок біля каси, збільшуються з кожним днем нарікання відвідувачів, підвищується загальна антипатія до їдальні. Туди йдеш лише тому, що вона розташована найближче і дозволяє іноді економити час.

Проте обмовимось: «економити час» не завжди вдається. Станеш у чергу, попередити тебе стоять п'ять-шість студентів. Через хвилину їх буде 15—20, тобто вся група, представник якої стоїть у черзі. Зауваження не допомагають: вас можуть образити, і все ж, зрештою, пообідаєте після них. А чи не пора встановити якийсь бар'єр, як це зроблено в усіх без винятку студентських їдальнях?

Ну, скажіть, для чого кожного дня писати меню? Воно майже не змінилося за останні три роки. Даремно кожен від-

відувач з душевним трепетом щодня нахилиється до сирені-ного папірця — там зміни бувають рідше, ніж чергування пір року. А до чого ж набрид введення року тому безкартопляний режим? Давно кажуть, що поламалася машина, якою починають картоплю. Хіба в тресті їдальні чи в нашому інституті її неможливо полагодити? А чи ж це так важко начислити картоплі без неї, хіба не можуть допомогти в цьому студенти? Можуть, тільки нема кому їх на це організувати. Вони, бачте, самообслуговуються. До того дожилися, що офіціантка, яка мусить розносити на столи хліб своїми руками, стоїть без діла, а студенти і взагалі всі відвідувачі кожен «заготовляє» для себе хліб. А може ж у кого руки немітні?

Після лекцій настає так звана година пік. У їдальні величезна черга, а обслуговує її нерідко одна людина на видачі. Нічого не скажеш, на повну силу вона працює, але, по-вірше, їй одній з цим не впоратися. Другий кухар біля плити. Це правильно, підгоряти їжа не повинна, але чому б не допитись, щоб завжди в цю годину на видачу ставав ще один працівник. А може б поставити питання перед трестом про введення ще однієї штатної одиниці кухаря?

Нерідко виникають сутички і

біля каси. Тому недодала, той забув решту взяти. Іноді касир свариться з працівниками кухні. До неї «підключаються» відвідувачі і тоді — хоч тікай. Добре, хоч у студентів апетит не пропадає — народ витривалий.

Немає порядку в їдальні. Винні в цьому не тільки завідувача виробництвом тов. Недошвікіна, касир та офіціантка, їдальні, а й громадськість інституту, насамперед профком. Не налагоджено з його боку ні належного контролю, ні допомоги.

Існують у двох студентських гуртожитках буфети, але треба відзначити, що там тільки ціни буфетні, тобто підвищені, а в останньому — це звичайні продовольчі магазини, бо студенти туди приходять тільки для того, щоб щось купити. Споживають куплене дома, бо в буфеті для цього місця немає.

Відвідують нашу їдальню і буфети різні контролери. Як побачиш двох-трьох солідних чоловіків, що скрізь заглядають, до всього чіпляються, то й думаєш: нарешті, порядок буде наведений. На жаль, особливих змін поки що немає. А вони потрібні, вкрай необхідні.

В. КОЗАЧЕНКО,
студент мовно-літературного факультету.
А. ФОКІН,
робітник друкарні інституту.